

Opgeven is geen optie – trappen tegen kanker

Maart 2012

Mijn naam is Peter v.d. Hoeven, werkzaam bij GLS en getrouwd met Silvia. We hebben twee kinderen, Rick en Jim. Vorig jaar is mijn vader overleden aan de gevolgen van kanker.

Na het overlijden van mijn vader heb ik samen met mijn vrouw de tuin op Houtwijk de Noord gekregen. We zijn nu samen met mijn moeder bezig om van tuin 61 iets moois te maken. We missen Fred met al zijn kennis nog iedere dag.

In juni 2010 kreeg mijn vader te horen dat hij onder behandeling moest in het VU in Amsterdam. Tijdens zijn behandelingen zag ik overal kaartjes van het Koningin Wilhelmina Fonds, kortweg het KWF. Je kon met de racefiets een berg beklimmen in Frankrijk, op deze manier kun je geld inzamelen voor het KWF. Dit fonds zet zich in voor onderzoeken tegen kanker.

Ik liep tijdens de behandelingen al met de gedachten om hieraan mee te doen maar hier kwam niets van. Nu een jaar later gaat het toch gebeuren. Na een ongelijke strijd moest mijn vader afscheid van ons nemen en daarom zet ik me dubbel in om de Alp d'Huez te beklimmen. Ik weet zeker dat hij achterop zit om mij dat steuntje in de rug te geven, geef daarom uw steun om ervoor te zorgen dat er steeds minder mensen overlijden aan deze verschrikkelijke ziekte.

Ik ga me inzetten om de Alp d'Huez drie keer op te gaan om zoveel mogelijk geld in te zamelen voor de bestrijding van deze verschrikkelijke ziekte. Help en steun mij om de berg op te trappen tegen kanker. Mocht u me willen steunen kijk dan op onderstaande link en doneer op mijn Actie.

juni

Het gevecht op de Alpe d'HuZes

Zaterdag 2 juni om 06.00 uur was het zover. Nadat de bus volgeladen was met boodschappen en fietsen was het tijd om richting de Alpen af te reizen. Na elf uur rijden kwamen we aan bij ons chalet.

's Avonds vroeg naar bed want zondag ging het gebeuren, we gingen kennis maken met de Al-

pe d'Huez. Na een goed ontbijt togen we naar de Alp. Helaas lieten de weergoden ons in de steek en kwam de regen met bakken uit de lucht. Gelukkig hield niets ons tegen. We moesten weten hoe het zou voelen. Na twee bochten had ik het niet meer. Zo zwaar had ik het nog nooit gehad. Zes maanden voorbereiding met vele kilometers in Limburg en de Ardennen. Zelfs de Van Brienoordbrug en de Heinenoordtunnel werden gezien als oefenstof. Dit alles was niet te vergelijken met de Alpe d'Huez. Na 3,5 uur was ik bijna boven terwijl mijn teamgenoten alweer naar beneden kwamen. Ze hadden zelfs al gegeten en koffie gedronken. Op hun advies ben ik naar beneden meegegaan, onderweg mezelf afvragend of ik het allemaal wel zou redden woensdag. Want dat was de grote dag.

De volgende twee dagen lekker gerust en genoten van het goede weer. Dinsdag vroeg naar bed. Ik dacht dat ik heel de nacht wakker zou liggen, maar ik heb geslapen als een roos.

"Woensdag de grote dag". Na een goed ontbijt met muesli en pannenkoeken was het tijd om ons aan te

kleden. Speciaal voor deze dag heb ik een shirt laten bedrukken met de foto van mijn vader. Hij zou mij helpen met deze beklimming. Aangekomen in het startdorp, begon het te regenen. Het kwam weer met bakken uit de lucht en we rilden van de kou.

Om 10.00 uur was de start, maar dit liep uit tot tien voor half elf, waarna het startschot klonk. Daar gingen we, richting de berg van 1800 meter hoog en zo'n 13,8 km klimmend te gaan met eenentwintig aftellende bochten.

We gingen dwars door het dorp waar honderden mensen ons aanmoedigden, emoties kwamen los, kippenvel kwam spontaan op en totaal niet van de kou. Mensen riepen mijn naam, ik dacht hoe weten zij nu mijn naam? Later kwam ik erachter dat dit op mijn startbewijs stond. Het avontuur was begonnen. Op naar de eerste bocht.

Daar stonden honderden mensen. Het viel op dat ik deze bocht vrij soepel doorkwam. Op naar de tweede. Ondertussen was het regenen opgehouden en ben ik even gestopt en in gesprek geraakt met mensen die allemaal een verhaal hadden waarom ze meededen. Dit gaf mij kracht en ik fietste weer rustig verder. In bocht achttien stond een hoempapaband. Hier was het één groot feest en weer kwam ik mensen tegen met een verhaal. Ik had het door, bij mij ging het niet om de prestatie, maar om de beleving. Na bocht zestien werd het iets vlakker, gemiddeld tien procent. Ook hier veel emotie en veel vrienden met een verhaal. Op naar bocht tien. Hier had ik kaarsjes laten branden voor Aad (mijn overleden collega) en Peter (de vader van een goede kennis). Daar aangekomen een moment stil gestaan en een traantje weggepinkt, het gaf me wederom kracht. Op naar de Hollandse bocht, bocht zeven. Hier had ik een kaarsje laten branden voor mijn vader. Hier kwamen de waterlanders pas echt los...

Na een foto weer opgestapt en verder gefietst richting het eindpunt. Onderweg duizenden mensen die me aanmoedigden en allemaal mijn naam scanderend: 'Kom op Peter! Nog een klein stukje! Je kunt het!' Ergens bij een bocht stonden onze begeleiders met water en voeding. Ik voelde me goed, tijd voor het laatste stuk. Al fietsend droomde ik van de finish. Ik zag mezelf al als Lance Armstrong over de lijn gaan. Bij bocht drie zag ik het niet meer zitten, ik keek omhoog en zag het dorp. Wat een eind omhoog nog, hoe ging ik dit doen? Een toeschouwer kwam naar me toe en zei, goed zo Peter, rust even wat en drink even iets. Nog een paar bochten, als advies gaf hij mee: "Fiets van bocht naar bocht." Ik ben opgestapt, kreeg een zetje van hem en ben verder gefietst. Aangekomen bij de laatste bocht stond bij een kroeg bovenaan een grote menigte alle fietsers aan te moedigen, zo ook mij. Dit gaf me vleugels en kracht. De pijn werd omgezet in energie en een grijns kwam op mijn gezicht. Ik was er bijna. Duizenden mensen stonden op het laatste stuk mij aan te moedigen. De finish was in zicht. De rits van mijn shirt ging open en de foto van mijn vader kwam te voorschijn. We hadden het samen geflikt in 2 uur en 38 minuten.

Eenmaal door de finishlijn stonden mijn collega's te wachten om samen met mij de emotie te delen. Hierna als eerste mijn moeder gebeld en Silvia mijn vrouw. Hier kwam alles bij los, tranen, emoties. Het gaf me weer genoeg kracht om die berg nog een keer te beklimmen. Snel naar beneden. Dit duurde 45 minuten, omdat ik tussendoor bij de begeleiders iets ben gaan eten. Hier kwam ik Pieter Bas tegen die voor de derde keer naar boven ging en ook als advies gaf, ga van bocht naar bocht. Ik ging door de start en op dezelfde manier weer naar boven. Bij iedere bocht weer in gesprek met mijn vrienden met hun eigen verhaal. Mijn collega's waren al weer bijna boven, maar ik moest nog een stuk.

Ik ging mijn hele lichaam voelen, maar iedere keer was er weer iemand die mijn naam noemde en dat gaf me weer net genoeg kracht. Bij bocht vijf stonden Regis en René. Zij fietsten met mij mee naar bocht vier. Hier was het weer tijd om wat uit te rusten. Regis wilde nog een bocht met me meefietsen, maar ik wilde het op mijn eigen manier doen. Bij de laatste bocht stond Pieter Bas te wachten en de rest ging naar het dal. Hij praatte me naar de finish. Dit was een mooi moment en het gaf mij genoeg kracht om de lijn te halen. Wederom met mijn vader over de finishlijn, een mooi moment. In 3 uur 8 voor de tweede keer boven. Helaas zat er voor mij geen derde keer meer in. De kracht was weg, maar een voldaan gevoel overheerste. Het avontuur zat erop, de prestatie was geleverd, het streefbedrag van bijna 5000 euro gehaald.

Via deze weg wil ik dus ook iedereen bedanken die mij gesteund heeft, zowel financieel als mentaal. Op naar een welverdiende vakantie!

Peter van der Hoeven

